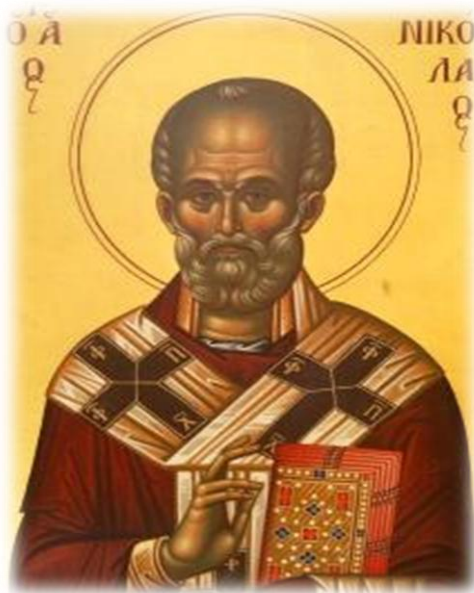

Ο βίος του Αγίου Νικολάου

Ο Άγιος Νικόλαος, είναι από τους γνωστότερους και δημοφιλέστερους Αγίους της Χριστιανικής Πίστεως και μάλιστα της Οικουμενικής Ορθοδοξίας και τούτο, γιατί, όπως διαβάζουμε στο ιερό συναξάρι του:

«Ο Νικόλαος, πρέσβυς ων εν γη μέγας, και γης αποστάς εις το πρεσβεύειν ζέει».

Ο Άγιος Νικόλαος, ως άνθρωπος του Θεού και μυσταγωγός των υπέρ νούν, «όλως ανατεθείς τω Κυρίω», με την ενάρετη και παναγία ζωή του νουθέτησε, δίδαξε, φώτισε, στήριξε, έσωσε, θαυματούργησε, προστάτευσε και βοήθησε όχι μόνο τους τότε χριστιανούς των Μύρων, αλλά και όλου του κόσμου, εδώ και δεκαοκτώ ολόκληρους αιώνες από τη γέννησή του, την αγία βιοτή και την οσία κοίμησή του.

Η γέννηση του Αγ. Νικολάου τοποθετείται στο β' μισό του Γ' αιώνα στα Πάταρα της Μικράς Ασίας. Οι γονείς του, ενώνοντας τη φιλομουσία με την ευσέβεια, φρόντισαν επιμελώς για τη σωστή και άρτια εκπαίδευσή του. Και πράγματι ο νεαρός Νικόλαος ηύξανε προκόπτων σε θερμότητα πίστεως, σε πλούτο γνώσεως και σε διαγωγή σώφρονα και άμεμπτη. Διέπρεψε στη μοναχική πολιτεία και για τις πολλές αρετές του χαρακτηρίζεται από την Εκκλησία «κανόνας πίστεως, εικόνα πραότητος και εγκρατείας διδάσκαλος». Έλαβε μέρος στην Α' Οικουμενική Σύνοδο το 325 μ.Χ. στην Νίκαια της Βιθυνίας. Ανεδείχθη «Μύρων αρχιεράρχης μέγας» «φρουρός και πρόεδρος σεπτός και στύλος απερίτρεπτος» για σαράντα χρόνια.

Κοιμήθηκε σύμφωνα με τις πηγές ανάμεσα στα έτη 345-352. Με το θάνατο του Αγίου τα ορφανά έκλαψαν, διότι έχασαν τον πατέρα τους οι φτωχοί θρήνησαν, διότι αποστερήθηκαν τον τροφέα τους οι ξένοι δάκρυσαν, διότι τους έλειψε ο δικός τους άνθρωπος· οι ναύτες πόνεσαν, διότι απώλεσαν τον κυβερνήτη τους, οι κάτοικοι των Μύρων και όλος ο κόσμος της Λυκίας θρήνησαν, διότι έχασαν ένα τέτοιο ποιμένα και διδάσκαλο· οι γέροντες αναστέναξαν από την καρδιά τους, διότι απέθανε το στήριγμά τους και η βακτηρία τους. Όλων τα μάτια δάκρυσαν, διότι όλοι είχαν και έναν προσωπικό λόγο να θρηνήσουν με το θάνατο του μεγαλυνύμου μεταξύ των αγίων και ορθοτόμου της Εκκλησίας ιεράρχη τους, Νικολάου.

Ο Άγ. Νικόλαος «φιλοστοργότατος πάντων πατήρ των πιστών» ενσάρκωσε το πρότυπο του αυθεντικού ανθρώπου και Επισκόπου. Και το πρότυπο αυτό το έκαμε να επιβληθεί και να ζήσει, με τον τρόπο της ζωής του, με το παράδειγμά του, με τις θαυματουργικές παρεμβάσεις του, με την παρουσία στη θρησκευτική και ηθική όλων αυτών, οι οποίοι τον τίμησαν και τον τιμούν ως άγιο.

Ο Άγιος Νικόλαος «πηγή θαυμάτων ανελλιπής» υπήρξε το ιερό εκείνο πρόσωπο της Εκκλησίας μας, που τιμάται και δοξάζεται από όλο το χριστιανικό κόσμο και στα τέσσερα άκρα της γης.

Γράφει σχετικά ο Θεοφάνης Κεραμέας γι αυτή την παγκόσμια διάσταση της τιμής του Αγίου Νικολάου: «Όλοι οι άγιοι τιμήθηκαν από ένα μέρος των ανθρώπων, κυρίως στον τόπον εκείνο πού αγωνίσθηκαν και ευχαρίστησαν τον Θεό... Αλλά ο θαυματουργός και μέγας Νικόλαος, έτσι ξεπέρασε και σε τιμή όλους τους αγίους από τους χριστιανούς.

Και όπως δεν υπάρχει κανένας τόπος που δεν έτυχε των χαρίτων του και των δωρεών του, έτσι ούτε εκ των πανηγυρεών του κανένας ποτέ δεν απουσίασε, για να τύχει των δωρεών του. Ο άγιος Νικόλαος είναι αξιαγάπητος και σ' αυτούς τους άπιστους βαρβάρους». Στην Αγγλία, τουλάχιστον τετρακόσιες εκκλησίες είναι αφιερωμένες στον Άγιο Νικόλαο. Όπως οι Ορθόδοξοι έχουμε τον Άγιο Βασίλειο ως Άγιο των δώρων, έτσι και οι Δυτικοί έχουν τον άγιο Νικόλαο ή Σάντα Κλάους, Άγιο που φέρνει δώρα.

Έτσι, ο Άγιος προβάλλεται ως πρότυπο αγάπης που άσκησε την πιο τέλεια μορφή φιλανθρωπίας.

Νέος ήταν ο Άγιος Νικόλαος «αγαθός και φιλάδελφος φύσει», όταν πέθαναν οι γονείς του. Κληρονόμησε όλη τη σεβαστή περιουσία τους, την οποία συμμορφούμενος προς τα θεία παραγγέλματα, όπως είχε μάθει από αυτούς και τα ιερά βιβλία, τη διεμοίραζε κάθε μέρα στους φτωχούς.

Ο Άγιος υπήρξε πρωταγωνιστής μιας πρωτότυπης ελεημοσύνης. Είναι γνωστή η διήγηση του πλούσιου από τα Πάταρα πατέρα με τα τρία κορίτσια, πού κάποτε πτώχαινε και βρέθηκε μπροστά στον κίνδυνο να καταστραφεί αυτός και οι κόρες του κοινωνικά. Ως γνωστό, οι βιογράφοι του αγίου γράφουν, ότι έτρεξε ο άγιος σε βοήθειά τους, τρεις κατά σειρά νύκτες και κρυφά, ανώνυμα, σιωπηλά, έρριξε τρία βαλάντια χρυσές λίρες, με τις οποίες έβγαλε τα δυστυχισμένα αυτά πρόσωπα από την αγωνία και το άγχος της φτώχειας και της ντροπής, πού κινδύνευαν να περιπέσουν.

Η διήγηση αυτή συγκίνησε πολλούς, ώστε να κάνουν αναφορά σ' αυτήν, ακόμα και ο μεγάλος συγγραφέας Δάντης και ο Θωμάς Ακινάτης. Αυτή η φιλόανθρωπη και θαυμαστή πράξη του Αγίου Νικολάου έγινε γνωστή και καταγράφηκε από τον Αρχιμανδρίτη Μιχαήλ, και τη διαβάζουμε σήμερα και διδασκόμαστε να έχουμε σπλάχνα οικτιρμών προς τους πάσχοντες αδελφούς μας.

«Ορφανών λιμήν» και «χηρών προστάτης». Είναι γνωστή αυτή η πλευρά του αγίου. Εάν έκαμε αυτός τόσο δρόμο στο χώρο της λαοφιλίας και αν έχει αποβεί ο λατρεμένος άγιος των φτωχών βιοπαλαιστών, και κυρίως ο ανεπανάληπτος άγιος των παιδιών, όλα αυτά οφείλονται στο γεγονός ότι ο Άγιος των Μύρων στάθηκε πάντοτε κοντά στο φτωχό συνάνθρωπό του, έτοιμος να τον βοηθήσει. Επάνδρωσε την επισκοπή του με φιλανθρωπικά ιδρύματα, όπως πτωχοκομείο, νοσοκομείο και ξενώνα, στα οποία εύρισκαν αφειδώς κάθε μέρα άσυλο και προστασία πολλοί δυστυχείς και άρρωστοι.

Ο Άγιος Νικόλαος επίσης υπήρξε ορθοδοξότατος ιερούργος του Ευαγγελίου και της πίστεως. Από τη νηπιακή του ακόμα ηλικία ιερούργούσε το Ευαγγέλιο της χάριτος ορθοδοξότατα, κι αυτό γιατί είχε διδαχθεί την ορθόδοξη πίστη από τους γονείς του και από τα πατερικά βιβλία των αγίων της Εκκλησίας μας. Αγωνίστηκε σκληρά ο λαμπρός γόνος της Λυκίας σε δίσεκτα και μαρτυρικά για την Εκκλησία του Χριστού χρόνια, να τηρήσει όλες τις εντολές και τα σωτήρια προστάγματα του

Θεού. Όταν ο Άγιος, ανέλαβε τη διακυβέρνηση της Αρχιεπισκοπής Μύρων, αφιερώθηκε με όλο το πάθος του στη διάδοση του κηρύγματος του Κυρίου.

Ο σπόρος της διδασκαλίας του, τον οποίο έσπερνε στις ψυχές των ανθρώπων, απέδιδε εκατονταπλασίονα με τη χάρη και τις ευλογίες του αγαπημένου του Κυρίου. Έτσι, λοιπόν, ο Άγιος Νικόλαος πίστευε και δίδασκε τον περιούσιο λαό του Θεού να παραμένει πιστός στα θεολογικά δόγματα, αντικρούοντας τις βέβηλες και ασεβέστατες καινούργιες διδασκαλίες των Αρειομανιτών και Σαβελλιανών, οι οποίοι, εκείνο τον καιρό, κλυδώνιζαν και τάραζαν την ολκάδα της Εκκλησίας και τους αστήρικτους και ασθενείς στην πίστη τους τούς έστελναν στο βυθό της απώλειας.

Γι' αυτό ο Άγιος Νικόλαος, κατέστη μέγας θαυματουργός, τόσο στην επίγεια ζωή του όσο και στη δοξασμένη στους ουρανούς αιώνια ζωή του, αναδείχθηκε μεγάλος προστάτης όλων των ανθρώπων, χριστιανών εβραίων, ειδωλολατρών, θαλασσινών και γενικά όσων βρίσκονται σε ανάγκη και πειρασμούς. Τιμάται «ως προστάτης και φύλαξ» από ορισμένες εργατικές τάξεις και όλως ιδιαιτέρως από τους ναυτικούς μας.

Δίκαια, στις βιογραφίες, αναφέρεται ο Άγιος ως προστάτης των κινδυνευόντων στις θάλασσες και γενικά ως ο Άγιος των θαλασσινών. Το ιερό εικόνισμά του δεσπόζει στις γέφυρες των πλοίων, μικρών και μεγάλων, του πολεμικού και του εμπορικού μας στόλου, που διασχίζουν τους ωκεανούς και τις θάλασσες, αλλά και στο εικονοστάσι των σπιτιών των ευσεβών χριστιανών μας, για να προστατεύει από κάθε πειρασμό και δύσκολες περιστάσεις τους ανθρώπους, όπου κι αν αυτοί βρίσκονται και ταξιδεύουν, στη θάλασσα και στην ξηρά.

Και ο οποιοσδήποτε εργάτης, μάλιστα δε ο ναυτικός, σε κάθε δύσκολη στιγμή του, θα προσευχηθεί στον άγιο Νικόλαο και θα του κάμει την έκκληση «Άγιε Νικόλαε, βοήθα με». Και ο λόγος είναι προφανής. Το πρώτο επεισόδιο της σχέσης του Αγίου με τη θάλασσα είναι εκείνο που αναφέρεται στο προσκυνηματικό του ταξίδι, στους Αγίους Τόπους, όπου ο διάβολος ξεσήκωσε φουρτούνα τέτοια, ώστε να υπάρχει ο φόβος να πνιγούν όλοι. Με προσευχή ο Άγιος νίκησε το διάβολο, κατασίγασε τη μανιασμένη θάλασσα και έφθασαν αισίως στο λιμάνι της Γιάφας. Και μόνη η αναφορά τέτοιων θαυμάτων στον άγιο Νικόλαο, αποδεικνύει

ότι η εποχή του απέβλεπε στη χειρωνακτική, σκληρή και τίμια εργασία του ανθρώπου με ένα μάτι καθαρά ανθρωπιστικό.

Ένα άλλο επεισόδιο, που αφορά άμεσα τη θάλασσα και τους ναυτικούς είναι εκείνο που κάνει λόγο για ένα καράβι που βρέθηκε σε μεγάλη φουρτούνα και οι ναυτικοί για να μην καταποντισθούν επικαλέσθηκαν τη χάρη του Αγίου και διασώθηκαν. Ύστερα, αφού ξεμπάρκαραν, πήγαν στην Εκκλησία και εκεί αναγνώρισαν τον Άγιο, ανάμεσα στους άλλους κληρικούς, αυτόν που τους έσωσε από την καταιγίδα και τη φουρτουνιασμένη θάλασσα.

Δικαιολογημένα, λοιπόν, ο Άγιος Νικόλαος «λαμπτήρ άδυτος» έμεινε στην ιστορία ως «μέγας αρχιποίμην και ιεράρχης» άνθρωπος και επίσκοπος της πρακτικής ζωής και δράσης, της ποιμαντορίας, της φιλανθρωπίας, της οργάνωσης, της σθεναράς αντιμετώπισης των εχθρών της πίστης και σαν ακαταμάχητος αντίπαλος των αιρέσεων και των αιρετικών.

Έμεινε γνωστός σ' όλο τον κόσμο ως άνθρωπος και ως επίσκοπος που είχε ανθρωπιά, αξιοπρέπεια, φιλάνθρωπη διάθεση, φιλάνθρωπα αισθήματα, ανθρωπιστικές ιδέες και αρχές, τις οποίες σεβάστηκε και τήρησε στη ζωή του και τη σταδιοδρομία του και που εφάρμοσε με απλοχεριά σε όλους, γενόμενος διαχρονικό παράδειγμα και υπόδειγμα της αληθινής κατά Χριστόν, της όντως, ζωής.

Απολυτίκιο Αγίου Νικολάου (ήχος δ')

"Κανόνα πίστεως και εικόνα πραότητος εγκρατείας διδάσκαλον ανέδειξέ σε τη ποιίμνη σου η των πραγμάτων αλήθεια δια τούτω εκτήσω τη ταπεινώσει τα υψηλά τη πτωχεία τα πλούσια. Πάτερ ιεράρχα Νικόλαε, πρέσβευε Χριστώ τω Θεώ σωθήναι τας ψυχάς ημών".

<http://www.agiosnikolaosyrou.gr>